రేరాణి

కథలాగే వుంది బతుకు - అని నవ్వి ఎడంచేతిని దిగలాగే హోల్డాలును కుడిచేతికి మార్చి ముందుకు నడిచాడు సుందర్రావు.

చిన్నప్పుడు ఘోర్తుఘారం నాడు చదివిన తెలుగు బంగాళీ నవలలోని "ఆ నిబిడాంధ కార సమయంబున... బాటసారి యొకడు... కలకత్తా పురవీధిలో..." జ్ఞాపకం వచ్చింది.

ఉదయం పది గంటలకు రాజోలులో తిన్న మెతుకులు. తోవలో జట్కా సైంధవులూ, బస్సు కౌరవులూ పన్నిన పద్మవ్యూహాలను ఛేదించుకొని ఇప్పటికి ఇక్కడికి తేలింది ప్రయాణం.

బాగా చీకటి పడుతోంది.

ప్రయాణం ఇక ముందుకు సాగడానికి వీలులేదు. దరిద్రగొట్టు నాటు ప్రయాణంలో ఒళ్ళంతా నలిగి నరంనరం సలుపుతోంది.

ముక్తీశ్వరపు కొత్త గోదావరి గాలి రివ్వున విసరి అలసిన సుందర్రావు శరీరాన్ని చల్లగా నిమిరింది.

బండి దిగగానే అక్కడ భోజనం హోటలు లేదనీ, బసకు, అక్కడికి రెండు వీధులవతల దక్షిణంగా ఒక పాత సత్రం వుందని తెలుసుకున్నాడు.

చచ్చేటంత ఆకలవుతోంది!

పెద్ద కాలవ వంతెనకింద శ్రీమత్కన్యకాపరమేశ్వరీ కాఫీ హోటేలులో తాగిన జిడ్డు టీ, తిన్న ఎండు బియ్యపు ఉప్మా, కడుపులో ప్రవేశించి యుద్ధం ప్రకటించగా రాజీకి తం

టాలుపడుతూ కళ్ళు కూరుకువస్తూండగా సత్రంవైపు నడిచాడు.

రెండు వీధులు దాటి కుడివైపు కాదంటే ఎడంవైపుకు వెళ్ళి అటుకాదంటే తిన్నగా నడిచి ఒక వీధి చివరకు వెళ్ళి ఆగాడు. అక్కడ ఒక పాత పెంకుటిల్లు కనబడ్డది.

'అమ్మయ్యా' అని చరచర అరుగుమీదకు వెళ్ళి ఒత్తుగా నివసిస్తున్న దుమ్మును అటూ ఇటూ దులిపి హోల్డాలు పరచి కూచుని చెమటతో తడిసిన చొక్కా తీసి పక్కనుంచి, సిగరెట్ వెలిగించి దాని వెలుగులో చూచాడు. నాపరాయి తాపిన పెద్ద అరుగులు.

మరమ్మత్తు లేక గోతులుపడి చెక్కాముక్కా ఊడిపోయాయి.

మహానుభావులు తినేసే ధర్మకర్తలేగాని సత్రములూ, దేవాలయాలు బాగు చేయించే అమాయకులెవరు? లోపలనుంచి మాటలేమీ వినబడుతూన్నట్టు లేదు.

నౌకర్లూ, గుమస్తాలు, తినేసి నిద్రపోతున్నారు గాబోలు.

బాటసారులను ఆదరించడంకోసం ఏర్పడ్డ సత్రాల స్థితి.... అట్లా ఊహల మీద ఊహలుగా ఆలోచిస్తూనే సుందర్రావు ఎప్పుడో పక్కమీద ఒరిగాడు.

2

హఠాత్తుగా సుందర్రావు కళ్లు నులుముకుంటూ ఆ గదిలో ప్రవేశించాడు.

నిద్ర మత్తులో దిగలాగే కళ్ళను బాగా విప్పి నాలుగు పక్కలా స్పష్టంగా చూడడానికి ప్రయత్నించాడు.

ఎక్కడనుంచో ఒక పరిమళపు తుఫాను బయలుదేరి తన్ను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తూన్నది. ఆ సువాసన ఏ పూలదో - ఏ అత్తరులదో, ఏ ప్రపంచానిదో జ్ఞాపకం రావడం లేదు.

ఏవేవో స్మృతులు వచ్చి మసకమసకగా మాయమై పోతున్నవి.

తాను వేమూరి సుందర్రావుననీ, కాకినాడ ఆఫీసులో ఉద్యోగమనీ మాత్రం జ్ఞాపకం వుంది.

నిద్రకళ్ళను బాగా ఎత్తి గది అంతా చూచాడు.

ఎడంవైపున పెద్ద పందిరి పట్టెమంచం, దానిమీద రెండు దిండ్లూ, పాలమీగడ వంటి పరుపు, దుప్పటి, చక్కగా పరచి వున్నాయి.

కుడివైపున ఎత్తయిన ఇత్తడి సెమ్మెలో స్వచ్ఛంగా దీపం వెలుగుతోంది.

తెల్లని గోడల మీద పడుచువారిని హుషార్ చేసే రకరకాల పటాలు.

ఇంద్రుడు - అహల్య, మేనక - విశ్వామిత్రుడు, పరాశరుడు - సత్యవతి, తార - చంద్రుడు, మనస్సును వెచ్చగా కదిలి కితకితలు పెట్టారు.

అక్కడ ఎవ్వరూ లేరు.

ఎంతసేపు తానక్కడుండాలో, ఎందుకుండాలో సుందర్రావుకు తెలియదు.

రెండు నిమిషాలు.

మళ్ళా పరిమళ ప్రవాహం ముంచెత్తింది. ఆ విచిత్రానుభవంలో అతని ప్రాణం దూదిపింజలా ఎటో తేలిపోతున్నది.

ఆలోచించే శక్తి హరించిందా?

చట్టున స్ఫురించింది.

నైట్ క్వీన్!!

అబ్బ! అనుకున్నాడు.

రవివర్మ దమయంతిలా ఉంది.

ఇరవై ఏళ్ళ వయస్సు.

బంగారపు రంగు గల పచ్చని పొడుగైన శరీరం. మాంసలంగా నున్నగా వేలాడే బుజాలు. స్వచ్ఛమైన చీర. రవికలోంచి ఆమె బిగువైన యౌవనం పొంగి కనబడుతోంది. తల పొడిపొడిగా వుంది.

పిరుదులకంటా వేలాడే వాలుజడలో ఘుమఘుమలాడే పెద్దపెద్ద పూలగుత్తులు.

సుందర్రావు నిర్ఘాంతపడి చూచాడు.

ఎవరీమె?

???

నైట్‌క్వీనా?

నవ్వొచ్చింది.

ఆమెతో వచ్చిన సువాసన ఆ గది అంతా నిండింది.

వచ్చి పందిరిమంచపు స్తంభానికి ఒక చేయి ఆనించి ఒయ్యారంగా త్రిభంగిగా నించుని అతన్ని దగ్గరగా రమ్మని సంజ్ఞ చేసింది.

అతడు ఊపిరి విడవడం కూడా మరచి ఆమెను చూస్తూ నించున్నాడు.

కాళ్ళు కదలలేదు.

మధ్య ఒక్క నిమిషం.

పగబట్టిన త్రాచులా ఆమె చర్రున వచ్చి సుందరాన్ని ఊపిరాడకుండా కౌగిలించుకుని మాటాడకుండా బిగువైన నున్నని బుజాలతో బలంగా ముందుకు నెట్టింది.

ఎరగనివాడు విస్కీ తాగినట్టు ఆ కౌగిలిలో అతని ఆపాదమస్తకం వేడెక్కి నరాలు ఝల్లుమన్నాయి. శరీరంలోని ప్రతి అణువూ ఒక వింత నిషాలో వివశంగా తూలి అతడు ఆమె చేతిలో కీలుబొమ్మ అయిపోయాడు.

5 నిమిషాలకు సుందరం పందిరిమంచపు మెత్తని దిండ్ల పరుపుమీద కళ్లు తెరిచాడు.

పన్నీటి వాసనతో పరిమళించే పొడుగైన నల్లని జుట్టు చెదరి అతని ముఖాన్ని కప్పింది. మెత్తని బరువులకింద బలంగా నలిగి నలిగి అతడొక్కసారి గట్టిగా మూలిగి కదిలాడు.

ఆమె లేచి తల సర్దుకుని దూరంగా నించుని నవ్వింది.

అతడు బద్ధకంగా కదిలి అట్లాగే కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

మళ్ళా నాలుగు నిమిషాలు -

ఆమె సుందరం చెయ్యి పట్టుకుని కిందకు లాగింది. అతడు మత్తుగా కిందకు తూలి ఆమె దగ్గర బడిపంతులు దగ్గర కుర్రాడులా నించున్నాడు.

వారి శరీరాలు నున్నని మేఘపు పొరలో నున్నని వెన్నెల తెరలో కప్పుతూన్నట్టుంది.

పెరటివైపు తెరచి వున్న ద్వారంలోనుంచి వెన్నెల పాలవెల్లి తెగించి భూమిమీదకు కురుస్తూ కనబడుతోంది.

అతని నడుంచుట్టూ చెయిచుట్టి ఆమె పెరటిలోని పూల మొక్కల దగ్గరకు నడిపించింది.

చక్కగా గచ్చుచేసిన గిలకనుయ్యి, దాని చుట్టూ బాగా పూచి పరిమళించే మాలతి, జాజి గులాబి పూలపొదలు.

యిద్దరూ నూతికెదురుగా నడిచి ఒక పొద దగ్గరకు వెళ్లారు.

అక్కడ సిమెంటుతో కట్టిన నున్నని అరుగు ఒకటి, రెండు వైపులా చేరబడడానికి వీలుగా - విశాలంగా వుంది.

సుందర్రావు అరుగుమీద నెమ్మదిగా చదికిలబడి ఒక పక్కకు బద్ధకంగా చేరబడ్డాడు. చుట్టూ ఉజ్జ్వలమైన వెన్నెల వెలుగుతోంది.

నిద్రలేక మండే వెచ్చని కళ్ళతో చల్లగా వెలిగే చంద్రుణ్ణి అతడు మాత్రం పరధ్యానంగా చూస్తున్నాడు.

దోసెడు జాజిపూల గుత్తులతో ఆమె చట్టున వచ్చి పక్కను కూచుంది.

ఉలికిపడి చూచాడు -

ఆమె -

తలనిండా - ముంగురులలో - మెడచుట్టూ పూలగుత్తులు జారుతున్నాయి.

ఆ వెన్నెలలో - ఏ కర్పూర ద్వీపంనుంచో ఎగిరివచ్చిన పూలరాణిలా ధగధగ వెలుగుతూ - తన భయంకర సౌందర్యంతో అతని కన్నులు పొడిచింది.

అతడు వణికే చేతులతో తన కళ్ళను మూసుకున్నాడు.

ఆమె పకపక నవ్వి అతని దగ్గరగా జరిగి అతని తల తన ఒడిలోకి తీసుకుని చేతుల్లోని పూలగుత్తులు - అతని తలనిండా - వక్షస్థలం మీదా - కప్పి నెమ్మదిగా అతని తల నిమిరింది. అతను కళ్ళు తెరిచాడు. ఆమె తెల్లని చెక్కిళ్ళమీద చారికలుగా జారే కన్నీరు జాడలు అతనికి కనబడ్డాయి.

అంతవరకూ కలకల నవ్వులతో వెలిగే ఈమె ముఖంలో హఠాత్తుగా ఈ మలిన దుఃఖాశ్రువులేమిటి?

ఆమెవైపు జాలిగా అర్థంకాని చూపు చూశాడు.

ఉత్తరక్షణంలో ఆమె చుట్టూవున్న తెల్లపువ్వులు సిగ్గుపడేలా కహకహ నవ్వింది.

కందగడ్డలా ముఖం ఎఱ్ఱబడి తల దగ్గర నరాలు వెచ్చగా కొట్టుకున్నాయి.

ఆమె చట్టున అతని మీదకు వంగి ఎర్రని పెదవుల్ని రక్తపిపాస వున్న కామినిలా గట్టిగా నొక్కింది.

నెత్తురు చిమ్మింది -

అతడు కెవ్వున కేకవేసి వెనక్కి ఒరిగాడు.....

తెల్లవారుతోంది.

ముసలి వేపచెట్టుమీద కాకులు మేలుకొని అరుస్తున్నాయి.

సుందర్రావు హడిలిపడి పక్కమీదనుంచి లేచి కూచుని నాల్గువైపులా చూచాడు.

చుట్టుపక్కల మనుష్యులెవరూ కనపడలేదు.

అరుగు మీద దుమ్ములో మునిగి తేలుతున్న హోల్డాలును చుట్టి చంకను పెట్టుకొని గబగబ ఇంటి మెట్లు దిగి బళ్ళస్టాండు వైపు నడిచాడు.

ఆ వీధి మలుపు దాటలేదు.

"సుందరం, సుందరం!"

వెనక్కి తిరిగి చూచాడు.

కథా నిలయం
6070
శ్రీకాకుళం

'డాక్టర్ శివరావు!'

"హల్లో! ఇక్కడుంటున్నావా? నాకు తెలియదు సుమా - రాత్రి ఎంత హాయిగా గడిపి వుండేవాళ్ళం? చూడు ఆ పాత సత్తరపు అరుగుమీద రాత్రి తెల్లవార్లూ నిద్రలేక చచ్చానంటే నమ్ము"

సుందర్రావు గుక్కతిప్పకుండా అన్నాడు.

శివరావు ఆశ్చర్యపడి "రెండు వీధులవతలగాని ఇక్కడెక్కడా సత్రం లేదోయ్ - కొంప తీసి ఆ యెత్తరుగుల పెంకుటింటికిగాని వెళ్ళలేదు గదా!" అన్నాడు. ముఖంలో ఎట్టి విశేషం కనబడకపోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ -

సుందర్రావు తెల్లబోయాడు -

"ఔను.. ఏం?" ముఖం అంతా ప్రశ్నగా చేసి అన్నాడు.

శివరావు మెల్లగా నవ్వి "మరేం లేదులే - అదంతా ఒక చిత్రకథ - నడు చెబుతాను" అని కాఫీ హోటలువైపు తోవతీసి ప్రారంభించాడు.

"పాపం! ఆ అమ్మాయికి జీవితంలో దాహం తీరలేదు. ఈలోకంలో తాను చవిచూసి తీరాలని గాఢంగా ఆశించిన అనుభవాలు పెదవి నుంచి జారిపోయాయి.

నిండి తొణికిసలాడే ఆమె యౌవన మధువు ఏ ప్రియుణ్ణీ ఇంక పారవశ్యంలో ఊగించకుండా ఒకనాడు హఠాత్తుగా నేలకు ఒలికిపోయింది.

చీకటిపడితే ఆ రోడ్డున ఇప్పుడు ఎవ్వరూ నడవరు. ఆరునెల్ల కిందట పెదవులు చప్పరించుకుంటూ ఆ రోడ్డున ఆమె దర్శనంకోసం నిద్రాహారాలు మరచి ఎన్ని పడుచు ప్రాణాలు గస్తీ తిరిగేవి!

ఈనాడు హడల్ -

పిరికి వెధవలు -

పాపం - తలచుకొన్నప్పుడల్లా నాకు మనశ్శాంతి చెడుతుంది.

ఈ పతివ్రతల లోకంలో ఆమె చరిత్రహీన. ఆమె మనిషే కాదని నా అనుమానం.

విను -

సుమారు సంవత్సరం అవుతుంది.

నేనీ వూరు రూరల్ డిస్పెన్సరీకి వచ్చిన కొత్తరోజులు.

ఒక పాతికేండ్ల యువకుడు ఇరవైయేళ్ళ అమ్మాయీ, ఆకస్మికంగా ఒకనాడు వచ్చి ఆ యింట్లో కాపురం పెట్టారు. రోజూ నేను ఆ యింటిమీదుగానే డిస్పెన్సరీకి వెళ్తూండే

9406

వాణ్ణి.

ఆ అమ్మాయి వడబోసిన బంగారపు బొమ్మ - ఆవిణ్ణి పరాకుగా చూచినవాళ్లు ఈవిడ మనుష్యుల కడుపున పుట్టినదేనా అనుకునేవారు.

గంటకో చీర కట్టుకునేది. చీరకొక రవిక. ఆ రెండింటికీ ఒక్కొక్క జడ మార్చివేసుకునేది. జడకు ఒక్కొక్క రీతిగా పూలు చుట్టుకునేది. ఆమె ఆ శరీరంతో - బట్టలతో - పూలతో - నడిస్తే చక్కని శ్రుతిలో తీర్చిదిద్దిన గీతం వీణమీద తియ్యగా కదిలినట్టుండేది.

ఆమెకు ఎదురుగా - బలమైన కండలు తిరిగిన శరీరంతో - ఏరసికతా - చమత్కారమూ లేక ఎనిమిదంకెలా - కాంతిలేని చూపుతో అతను కనబడేవాడు.

ఏమిటీ దాంపత్యం?

తర్వాత తెలిసింది..

వారిది కోనసీమలో ఏదో పల్లెటూరు. అతడు స్కూల్ ఫైనల్ మూడేళ్లూ తప్పి హోమియోపతి వైద్యం ప్రారంభించాడు. సామాన్య సంసారి, కులానికి కాపు.

ఆ అమ్మాయి బ్రాహ్మణ బాల వితంతువు. చాలా ఆస్తి వుంది. తల్లీ చిన్నతమ్ముడూ వున్నారు. తల్లికి ఒక్కతే కూతురు, పాపం... ఆమె కూతురు వినోదాలకేమీ అడ్డురాలేక పోయింది. సిల్కు చీరలు కట్టుకోవచ్చు. మల్లెపూలు పెట్టుకోవచ్చు.

కానీ...

బ్రాహ్మణ ధర్మాన్ని బట్టి ఆమె శరీరానికి మాత్రం వైధవ్యం.

ఈ అపశ్రుతి క్రమంగా... నిరాశగా - నిస్పృహగా మారి, హిస్టీరియాను పండించింది.

దాన్ని కదిలించడానికి అనేక సూట్లూ - స్టెతస్కోపులూ, ఖల్వపు పాత్రాలు ప్రయత్నించి విఫలమయాయి.

'స్వామి' చాలా సాధకుడనీ హోమియోపతిలో మంచి ప్రజ్ఞ అనీ తెలిసింది.

చిన్నప్పటినుంచీ యెరిగున్నవాడు, యోగ్యుడు.

వరలక్ష్మి హిస్టీరియాకు 'స్వామి'చేత మందు వేయించారు. గుణం కనపడింది.

దాని సంపూర్ణ ఫలితంగా వారిద్దరూ వచ్చి ఈ ఊళ్ళో నివాసం ఏర్పరచారు. పాపం... సరిగ్గా నెల్లాళ్ళు అవుతుంది. మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకు ఒకనాడు అతడు కళ్ళనీళ్ళు కుక్కుకుంటూ నా దగ్గరకు వచ్చి ఆమె చాలా ప్రమాదస్థితిలో వుందని చెప్పి నా సహాయం కోరాడు. ఆమెను ఈ భూలోకంలో ఆపుదామని ఎంతైనా ప్రయత్నించాను.

కాని శక్యంకాలేదు. ప్రసవించి హఠాత్తుగా ఆనాటి సాయంత్రం ఆ లావణ్యదీపం ఆరి పోయింది.

ఏమో... నాకు నమ్మకం లేదు.

అప్సరసలకు చావుండదు గదూ!

ఆమె ఆ సౌందర్యంతో.. అలంకరణంతో పరిమళాలతో ...ఒక్కసారి రాత్రి ఈ భూమి కి దిగి.. ఇంకా చిదికిపోని తన రసికత్వం ఫలిస్తుందేమో అని చూచిచూచి వెళ్ళిపోతూం టుంది గాబోలు -"

అని-శివరావు నిట్టూర్చి సుందరం ముఖంవైపు చూచాడు.

అతడు చెమటతో కాలువలు కట్టే తన ముఖాన్ని జేబురుమాలుతో నొక్కి తుడుచు కుంటున్నాడు.

●●●